

На 4-и април става съвѣщение между останалитѣ въ града революционери, въ което се рѣшава да се изпратятъ агенти до околнитѣ заселища на Сливенъ, за да се събиратъ вече въоръженитѣ сили. *Стоиль Войвода* още прѣди това потеглилъ за Балкана и повлича слѣдъ себе си по-разпаленитѣ сливенски младежи, които съ нетърпение чакали развяването на знамето. Между тѣхъ е имало дори 17 годишни момчета. Ентузиазмътъ е билъ общъ. И до сега сливенци помнятъ пламъка въ очитѣ на своитѣ роднини, които съ пѣсни на уста сж напушчали града и се упжтвали къмъ гората, за да не се върнатъ вече . . . Тѣ като че не отивали на бой, а — на „сватба“ . . .

Маневрирането на още слабо организираната сливенска чета подъ войводството на *Стоиль* силно е смущавало турцитѣ въ Сливенъ. Послѣднитѣ били винаги на шрекъ, особно слѣдъ дързкото убиване на сливенския бюлюкъ башия.¹⁾

На 8-и април, *Василь Кавлака*, като куриеръ между останалитѣ въ Сливенъ революционери и тия, които сж били вече въ Балкана, съобщава на послѣднитѣ да слѣзатъ по политѣ на Бармука и се срѣщнатъ съ първитѣ по разискване въпроси отъ текущъ характеръ. Срѣщата станала на 9-и април, слѣдъ която тѣ заминаватъ вкупомъ за Кара-Кютюкъ и Къшленскитѣ лозя, за да взематъ съ себе си и войводата *Стоиль*. За подигането на балканскитѣ села, освѣнъ *Сжбевъ* и *Кукумявковъ*, били изпратени още *Георги Тиховъ* въ Кортенъ и Терзобасъ, а *Кутю Тотевъ* заминалъ съ писма за Лѣсковецъ, Горна Орѣховица и Търново, очевидно, по споразумѣние за задружно дѣйствиe на тамошнитѣ дѣйци. *Кукумявковъ* и *Сжбевъ*, на връщане отъ Медвенъ за Градецъ, били издадени и докарани въ Сливенъ съ вързани ржцѣ, но скоро били освободени по поржчителството на *Н. Задгорски* и *Дим. Кара Михаловъ*. Вече на 19-и април, *Стоиль*, придруженъ отъ *Нено* и *Тодоръ Господинови*, отиватъ въ Къшленскитѣ лозя, дѣто на слѣдния день идватъ при тѣхъ и останалитѣ възстанници, а *Господинови* се връщатъ въ Сливенъ. Както се спомена, *Стоиль*, слѣдъ сражението си на 20-и април край Аблановата кория съ бюлюкъ башията Али Байрактаръ, заминалъ съ дружината си къмъ *Кушъ-бунаръ*, дѣто заржчалъ на *Нено*, *Т. Ивановъ* и *Милю*

¹⁾ Той се е казвалъ Али Байрактаръ, който като подушилъ движението на сливенскитѣ четници въ Балкана, отправилъ се за овчарскитѣ мандри и завзелъ пжтекитѣ между Кара-Кютюкъ и Колешница, надъ мѣстността Хамамъ-сую. *Стоиль* въ сжщия день потеглилъ за Дели-Мирковата къшла, но като узналъ за обиколкитѣ на Али възвилъ по пжтя къмъ Колешница, за да мине въ Аблановската кория. Тукъ се срѣща съ Али и заптиетата му, дѣто се завързва схватка, въ която Али пада убитъ, а *Стоиль* билъ раненъ. На слѣдния день била изпратена силна войска, за да гони четата, но *Стоиль* заминалъ къмъ *Кушъ Бунаръ*.